

Đề bài:

*Em hãy kể lại
một chuyện vui
sinh hoạt như
nhát gan hoặc
nhâm lẫn.*

Bài làm

Trước đây, em vẫn bị mọi người trong nhà gọi là *thỏ đế*. Em sợ đủ mọi thứ, cái bóng đen của mình hắt lên tường cũng sợ. Vì cái tính nhút nhát mà bao nhiêu chuyện cười đã xảy ra với em.

Một lần, mẹ sai em đem một gói quà sang nhà bác Hà ở đầu ngõ. Nhà em ở cuối ngõ, lại ngại đi bộ nên em dắt xe đạp ra. Sau khi trao tận tay bác gói quà, em vui vẻ chào bác rồi ra về. Đường hơi tối, lại không có đèn nên em rất sợ. Xung quanh các bụi rậm mọc nhiều, ve kêu ra rả làm em sợ hơn. Bỗng một cái bóng trắng vụt ra một bụi cây và bám theo xe em. Em hơi chao đảo tay lái, suýt ngã. Em càn cố đạp nhanh, cái bóng trắng ấy lại càng đuổi theo rất sát. Mồ hôi túa ra ướt hết áo. Em phải mất mười lăm phút mới về tới nơi, vì đường hơi xa và cũng vì sợ nữa. Em xuống xem. Tự nhiên, cái bóng trắng không thấy đâu nữa. Em chỉ thấy con Mi lu nhà bác Liên bên cạnh vẫy đuôi mừng rỡ đằng sau xe. Em chợt hiểu ra: Con Mi lu đi chơi, thấy em phóng xe qua, nó liền bám theo để về nhà. Lòng nó trắng, lại thêm bóng đen của cây cối nên em tưởng nhầm là *ma*. Em mắng yêu:

– Mi lu! Mày làm tao sợ hết cả hồn. Từ sau, đừng có đi chơi vào buổi tối nữa nhé!

– Con cún nhỏ dụi đầu vào chân em rồi chạy về nhà. Sau lần ấy, em bị cả nhà cười vì tính nhát gan. Tuy bây giờ em không còn nhút nhát nữa, nhưng biệt danh *Thỏ đế* vẫn còn mãi với em.

(Cao Bích Xuân)